

GINDURI DESPRE IULIAN ANTONESCU

de ALEXANDRU ARTIMON

A plecat prea devreme dintre noi Iulian Antonescu, om de mare noblețe sufletească și excepțională pregătire profesională.

L-am cunoscut pe acest minunat om, în toamna anului 1963, când proaspăt absolvent al facultății de istorie din Iași m-am prezentat la Bacău pentru a fi încadrat pe un post liber de arheolog.

N-am să uit niciodată calda primire și marea generozitate a lui Iulian Antonescu care m-a ajutat foarte mult și mi-a oferit postul de specialist la Muzeul din Tg. Neamț. Personal a mers cu mine la forurile locale, m-a prezentat în culori favorabile, fără să mă fi cunoscut pînă atunci. Avea încredere nemărginită în oameni, în sinceritatea lor, în marele ideal pe care-l urmărea și anume acela al dezvoltării instituțiilor muzeale.

Atenția deosebită pe care a acordat-o tinerilor absolvenți s-a reflectat în permanență îndrumare și sprijinire a activităților, în rezolvarea problemelor materiale și de serviciu cu care se confruntau.

Și mai pregnant iese în evidență acest lucru prin tot ceea ce a făcut pentru pregătirea muzeistică și profesională a salariaților. A oferit fiecăruia un permanent sprijin în trimiterea în deplasări documentare în centre universitare din țară. Îmi amintesc cu plăcere că după cîteva luni de la încadrare, împreună cu alți colegi ne-a însoțit într-o deplasare documentară la mai multe unități muzeale pentru a avea de la început contact cu activitatea muzeografică.

Bunătatea nemăsurată a acestui mare om, generozitatea, pregătirea profesională excepțională, ne-a determinat să muncim cu pasiune, să fim la înălțimea speranțelor ce ni le acorda fiecăruia din noi.

Îmi rămîn în memorie clipele petrecute împreună, deplasările efectuate în multe localități ale țării și județului Bacău, optimismul ce ni-l insufla permanent nouă.

Nu putem uita aparițiile profesorului Iulian Antonescu în fața publicului în acele memorabile expuneri, unde vibra din toată ființa dumnealui dragostea nemărginită pentru cultura și civilizația poporului român. Era un mare orator, împletea istoria națională cu cea universală și reda acest lucru cu o inegalabilă forță de atracție către auditoriul respectiv.

Alături de Iulian Antonescu am lucrat pe șantierul arheologic de la Curtea domnească Bacău, al cărui responsabil era, și m-a entuziasmat excepționala sa intuiție și reflecțiile extraordinare pe care le dădea descoperirilor arheologice. A luptat din toate puterile pentru delimitarea zonei vechi a Curții domnești, pentru aprobările necesare restaurării și conservării acestui unic complex medieval de importanță deosebită pentru orașul Bacău.

Avea o mare bunătate sufletească, iubea pe toți oamenii și îi ajuta cu orice prilej. Nu putem uita niciodată cum se zbătea pentru o locuință, pentru un post, pentru tot ce era necesar oamenilor cu toate greutățile și visciitudinile vieții.

Devenise proverbială bunătatea acestui minunat om, încât îl căutau permanent nenumărați cetățeni pentru a le rezolva diferite probleme. Nu refuza pe nimeni și intervenea pretutindeni în realizarea doleanțelor lor.

După plecarea la București în postul de director al Direcției muzeelor a fost permanent alături de colegii lui din Bacău sprijinindu-i în toate direcțiile (documentări științifice, rezolvări de diferite probleme de serviciu și personale).

Nu pot uita clipa întâlnirii în toamna anului 1990 la Biserica Precista din Bacău cu prilejul sfințirii picturii de la acest monument istoric. În acest loc, unde a pus tot sufletul și puterea de muncă, descoperind complexul Curților domnești, luptându-se din răspuțeri pentru conservarea și restaurarea lor, își făcea mari proiecte de viitor, de realizare a unor lucrări științifice istorice, de colaborare în valorificarea patrimoniului muzeal, în realizarea unor mari unități muzeale în orașul în care a muncit și trăit o bună bucată de vreme, alături de colegii lui pe care îi îndrăgea atât de mult.

Regretăm mult dispariția prematură dintre noi a acestui minunat om.